

(Kort bemærkning).

**Mimi Jakobsen (CD):**

Jeg er bange for, at jeg ikke kan diskutere med hr. Frank Dahlgaard. Jeg er bange for, at jeg heller ikke har lyst til det. Det er lige meget, hvad jeg siger, så bliver det pillet fra hinanden og sat ind i en anden sammenhæng.

Jeg stod og talte om, at fordi man ikke i en eller anden sag fik ønske nr. 7 igennem, så skulle man ikke rakke EU ned, og så var det også noget andet alt sammen osv. Det var det, jeg talte om. Jeg talte da ikke om, at euroen, tilslutning eller ej, er en detalje. Jeg vil ikke diskutere med hr. Dahlgaard, når han ikke hører efter. Så kan han vove sig videre i sin egen verden. Det her er for dårligt, det vil jeg ikke. Det er ikke fair, det er ikke ordentligt, og det er simpelt hen for primitivt.

Jeg ved ikke, om vi har venner, vil jeg sige til fru Lene Espersen, som vil lukke pungen op, i så fald må regeringen oplyse, om de har nogle hemmelige aftaler liggende. Jeg har just aflagt et besøg i dele af den engelske regering og har fået en hel del at vide om, hvordan de sådan forbereder euro osv. og begynder at ruste op til det, men jeg hørte ikke noget om, at de ville komme og hjælpe os, det sagde de ikke noget om.

Hvad Sverige angår, skal jeg holde mig på dydens smalle vej, men bare sådan stiltfærdigt erkende, at jeg synes da ikke, at det var dem, der hjalp os mest, da jeg sad i Ministerrådet. Det kan have ændret sig mange, mange gange siden, og det er sikkert blevet meget, meget bedre. Jeg har bare aldrig opfattet, at det egentlig var de kolleger, som strømmede til, når vi skulle have et eller andet igennem. Der gik vi andre steder hen.

Lande, der kommer i vanskeligheder – og nu får hr. Albrechtsen det jo til at lyde som uha, hvor er det synd, nu går det helt skidt, og det er jo ingens skyld – kan jo være lande, der selv er grumme ude om at komme i vanskeligheder. Det kan jo være, at de opfører sig idiotisk, let-sindigt, alt muligt andet, og så er det godt at have nogle regler, der siger, at hvis man vil være med i et forsikringselskab, så må man opføre sig ordentligt, man må gardere sig, man må vedligeholde huset, sørge for, at vandrørerne bliver vedligeholdte, og hvad det nu hedder alt sammen, for nu igen at tale i de her berømte billeder.

Jeg mener, det er helt i orden, at man har nogle sanktioner, hvis man vil have noget til

gengæld, nemlig en forsikring om tryghed. Selvfølgelig er det i orden, og jeg understreger, at jeg mener bestemt ikke, at det er uvedkommende, at de »sanktioner«, der måtte komme fra et frit marked, hvis kronen skal ud og danse rundt i en svær situation, nok bliver nogle andre beløb end den der bøde, som vel er et beløb, man deponerer, og så er det noget med nogle renter, man så taber osv.

Jeg synes, der er al mulig grund til at være tilfreds med, at vi kan komme ind i dette forsikringselskab, og det er for mig en af de vigtigste grunde til, at CD skal anbefale et ja.

**Anden næstformand (Henning Grove):**

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

**Elisabeth Arnold (RV):**

Efter ca. 5 timers debat om forsikringselskaber og alle mulige andre ting kan det være lidt svært at skulle starte med at fastslå, at efter Det Radikale Venstres opfattelse er Europa et vidunderligt sted, et pragtfuldt kontinent med alle mulige positive ting: udvikling, filosofi, naturvidenskab, kunst, kultur, traditioner, naturskønhed, mangfoldighed. Europa har bare det hele.

Vi har også den blodige fortid. Krige, ødelæggelser, diktatur, undertrykkelse. Det er sagt engang, at tyskerne fremstiller det smukkeste porcelæn i verden, og at de er de bedste til at ødelægge det igen.

Hvad gør vi for at holde sammen på dette vidunderlige Europa, hvad gør vi for at bevare det og værne om det, og hvad gør vi for at undgå gentagelser af fortidens katastrofer? Ja, nogle af svarene er jo, at vi stækker stormagterne, vi tæmmer markedskræfterne, vi tillader hinanden frihed under ansvar, vi hjælper de lande i fællesskabet, der er fattige og isolerede, til at indhente os andre, og vi holder de regler, vi selv har vedtaget.

Til de formål har vi konstrueret og udviklet De Europæiske Fællesskaber, nu EU, og det er et dynamisk samarbejde. Det dynamiske samarbejde er nu kommet derhen, hvor 11 lande har dannet den fælleseuropæiske valuta, og spørgsmålet er så for Danmark: Skal vi gå med i det? Hvorfor er det så vigtigt, og hvorfor er det så grundlæggende?

EU har lagt både den varme krig, den kolde krig og den indbyrdes handelskrig bag sig. Det drejer sig nu om den fælles velstand, om fremgang og visioner for vores børns udfoldelser i